

Jesús, font d'aigües vives,

(Jo. VII, 37, 52)

La festa del Tabor, dedicada a commemorar l'estada dels israelites al desert era plena de poesia.

El record de la sed i del benefici de l'aigua eren advocats diàriament en una processó matinal que baixava a la font de Siloé. Era una processó d'acció de gràcies pel miracle de Moisés, que colpejant amb la seva vara una roca de l'Horeb en feu rejar una font que sedolés un poble assegat. Un sacerdot portava l'aigua de Siloé en una gerre d'or i aquesta aigua era oferta a Jahvé i vessada davant del seu altar. La gent que anava en processó a Siloé portava a la mà esquerra una llimona o una naronja i a la dreta una branca de palmera en la qual s'hi entortolligava una quantitat de vims i uns bròts de menta martra, vegetació de terreny mulladiu que evoca el record de les dotze fonts i les 70 palmeres d'Elim que els hebreus havien trobat a Elim en començar llur pelegrinatge.

Aquesta cerimònia havia mantingut vivíssima en la memòria del poble el record de la gran sed i de les grans aigües. Durant els set primers dies de la

festa del Tabor, mentre el poble vivia en les tendes de fullatge certament amb més comoditats que en el desert, es demanava a Déu que conservés almenys el benefici de les rosades gracies a les quals, la terra sedejant s'arrosseix una mica els blats pateixen menys i l'herba groguissa no arriba a morir-se. En el vuité dia i darrer dia de la festa la gent demana a Déu les grans plujes d'octubre, les plujes de la sembra.

El poble no ignorava que el miracle de l'Horeb, era el símbol d'uns beneficis de Déu, més fecunds encara, en els futurs temps messiànics. Tothom tenia això ben present, quan el sacerdot peava l'aigua de Siloé. I el poble cantava el verset d'Isaïes, " Peareu l'aigua amb alegria en fonts de salut."

Circula una frescor en les pagines d'Isaïes quan el profeta parla de les aigües salvadores. En record del miracle de Moisés diu:

No passeu sed al desert per on els mena,
 car fa sorgir per a ells l'aigua de la penya,
 ell esterila les roques i brollen les aigües.

(Isaïas XL VIII, 21)

La fecunditat d'aquestes aigües era símbol i tot Israel ho sabia de la fecunditat espiritual, d'uns temps a venir. Isaïas ho diu ben clar en aquesta altra estrofa:

107

No temis, servent meu Jacob, benhaurat meu i elegit meu,
perquè jjo vessaré l'aigua sobre els sedejants
i rius sobre la terra eixuta.

Vessaré el meu Esperit sobre la descendència
i una benedició sobre els teus descendents plançons.

(Isaias X L IV, 2, 4)

El que no sabia Israel que l'esperit que havia d'infondre's sobre aquest poble era l'Esperit Sant. Les aigües només n'eren el símbol. I el concessionari d'aquestes aigües, o sigui dels dons d'aquest Esperit, és Jesús. Només per Ell es va al Pare, només per Ell s'arriba al Esperit Sant.

Déu havia escoltat el poble de Jacob i Israel. I malgrat les infidelitats ~~en el dia més solemne de la festa~~ de tanta promesa no pot fallar. En el dia més solemne de la festa Jesús creu arribada l'hora de proclamar que l'aigua de l'Horeb era el símbol d'una altra aigua santificant que només ~~pe~~ la pot donar Ell.

Una gran multitud circula pe's pórtics i les places del Temple. Molta gent contempla ellà figura de Jesús tan discutit durant aquestes festes. En aquest moment Jesús diu cridant; " Si algú te set que vingui a mi i que begui!
... riu d'aigua viva brollaran de les

es entranyes."

la profecia insinua quina serà la qualitat d'unes altres aigües.

Jahové et guiará perpetuament
i en el desert sadollará ton ánima
Ell als teus ossos donará la fopça
serás com una horta de regadiu
i semblant a la deu d'aigua viva
que no s'estronca mai.

(Isaías LVIII, 11)

I serà aquell dia que sortiran de Jerusalem aigües vives; la meitat d'elles vers la mar oriental i l'altra meitat vers la mar occidental, a l'estiu i a l'hivern.

(Zac XIV , 8)

Aixo és inaudit. Cap profeta pensa la gent, s'ha atrevit a parlar així. Aquest home que diu que pot suscitar torrents d'aigua viva creua per dintre. Es veu ben bé que el cristià té tot de mill. Jesús sembla viure en l'extasi d'una o-

oblació personal total.

Havia arribat el moment de parlar clar en ple Temple, davant d'una multitud.

" Temps ha que Jesús frissava per dir que Ell és la font d'aigües viues. Aquest secret el va comunicar a la Samaritana. Qui veurà de l'aigua que jo li donaré no tindrà mai més set. L'aigua que li donaré esdevindrà en ell font d'aigua brollant per a vida eterna." (Jo. VI, 13, 14)

Perquè s'acosta l'hora q e rius d'aigua santificant encerclaran el món de llevant a ponent, tant a l'estiu com a l'hivern, com havia dit el profeta Zacaries.

L'evangelista S. Joan explica el sentit de les paraules de Jesús amb aquestes paraules. I això deia de l'Esperit que havien de rebre els que creguessin en Ell; car no hi havia encara Esperit en ells, perquè Jesús encara no havia estat glorificat."

~~El penitencementari~~ El sentit del comentari de l'evangelista no pot esser mes clar: no hi havia esperit o sigui la gràcia santificant, en els que creien en Jesús perquè encara no havien rebut l'Esperit Sant. I l'Esperit Sant permanexeria en Déu, i no seria donat fins que Jesús fos glorificat. Mentre la

divinitat del Fill continués abscondida no es manifestaria la Tercera persona divina que procedeix del Pare i del Fill.

Jesuorist, que tan sovint parla de Déu Pare, el seu Pare, anava revelant als seus deixebles els secrets de la vida íntima de Déu. Els dons que com a torrents d'aigües vives brollen en les entranyes dels que creuen en Ell, son una efusió de l'Esperit Sant. Aquest dolls d'aigua santificant venen de l'Esperit Sant, però la roca de l'Horeb - dirá Sant Pau- (I Cor X, 4) era el Crist.

Només per Ell es va al Pare, i només per Ell es pot rebre l'Esperit Sant.

Les paraules de Jesús produïren en la multitud moviments diversos. Mentre uns deien que era un profeta, altres creien que era el Crist.

Peró sorgí una dificultat: el Crist no havia de venir de Galilea, sino de Betlem i de la nissaga de David. Es parlava doncs mes d'Ell que del que havia dit.

No obstant alguns, que veien en aquelles paraules una afirmació messiànica, volien detenir-lo." Però ningú no posá sobre Ell les mans."

Els prínceps dels sacerdots i els fariseus en tenir noticia de les paraules de Jesús pels guardians del Temple els diuen:

-- Per qué no l'heu portat detingut?

I els guardies responen:

-- Mai cap home no ha parlat així, com aquest home !

-- Es que vosaltres també heu estat seduïts ? -- repliquen els fariseus. Per ventura alguna de les autoritats o algun fariseu ha cregut en Ell. ? només te partidaris entre el poble, gent maledica que no coneix la Llei.

En aquest moment intervé Nicodemus, membre del Sanedri, que coneix Jesús i era una dels seus intervé dient:

-- Per ventura la nostra Llei judica algú abans d'escoltar-lo, i de saber el que que fa ?

-- Que ets de Galilea tu també ? -- li diu. Estudia i ~~veuràs~~ veuràs que Galilea no dona pas profetes.